

Wat het project met mij persoonlijk deed.

Toen men mij vroeg voor dit project was ik meteen enthousiast. Ik zag dat wel zitten een 100-tal mensen aanspreken en er een babbeltje mee doen.

Tijdens de voorbereidingen bleek echter dat er meer van ons verwacht werd. Echt in groepen discussiëren en oogsten.

Ik moet eerlijk zijn op een gegeven moment was mijn zin slechts op een laag pitje. Maar de creatieve aanpak van Stien en Ewoud brachten me toch weer op het goede spoor. Stilaan leerde je ook de ander uitdagers beter kennen en werd er regelmatig eens naast de lijntjes gekleurd, volwassenen onder elkaar.

Toen dan in juli het startschot werd gegeven, ging het voor mij slechts moeizaam op gang. Ik had in het begin het gevoel er alleen voor te staan. Ik bedoel, zelf gesprekken organiseren en contacten leggen en telkens het project uitleggen en verdedigen. Het werken met een buddy was voor mij vreemd, misschien ook omdat ik de andere niet zo goed kende en niet wist of het wel ging klikken.

Mijn buddy zag het meteen groot, terwijl ik liever kleinschalig dacht. Ik bewonder haar inzet en vind het spijtig dat al die energie zo weinig respons vond.

Achteraf gezien is werken met een buddy wel fijn omdat er dan een verdeelde verantwoordelijkheid is en je elkaar kan aanvullen.

Pas na het verschijnen van artikels in de pers en ons gespreksweekend begon het project te leven bij de mensen.

Ook de affichecampagne op de bus vond ik goed.

Wat ik minder goed vond was dat er vooraf te weinig onder elkaar afgesproken werd: wie waar, welke personen ed ging contacteren. Zo kwam het dat je soms in hetzelfde vaarwater zat te vissen of dat sommige groepen slechts deels aan bod konden komen of sommige gebieden verwaarloosd werden vb oud-Waterschei.

Wat wel fijn is, is dat je na een aantal gesprekken je routine krijgt ivm het materiaal, je methode, je aanpak ... Je vertrouwen groeit en je bent minder zenuwachtig.

Soms moest ik weer even terug naar de map om te kijken hoe je bepaalde dingen weer moest aanpakken. Vb. mensen die teveel aan het woord komen, negatieve sfeer ombuigen naar een positieve sfeer. Hieraan moet ik nog werken.

Ook leeft er bij mij het gevoel dat december niet een einddatum is. Er zijn nog eventueel groepen die ik zou willen benaderen vb gehandicaptenverenigingen, leefgroepen,...

Wat mijn gesprekken teweegbrachten.

Er kwamen vaak dezelfde problemen terug aan bod. Zoals het gevoel dat de mensen hebben naar migranten, teveel eenrichtingsverkeer. Ook over het stadsplein waren de meningen verdeeld, maar vooral het groene miste men. Ook de senioren misten zitplaatsen.

Meestal was men graag bereid om te vertellen en was men achteraf blij om hun hart te hebben gelucht. Toch blijven vooral praktische dingen de mensen boeien vb. slechte stoepen, hondenpoep, dure parkeerplaatsen ...

Het zelf zoeken naar oplossingen verliep vlotter dan ik dacht. Regelmatig had men wel een goed idee.

Er blijft wel een sfeer hangen bij de mensen of geen loze moeite is en er niets mee wordt gedaan. Daarom heb ik mee zeker voorgenomen om achteraf mijn gespreksgroepen een verslag te sturen en eventuele projecten aan te kondigen.

Het drankje en het hapje en/of de pen konden de mensen ten zeerste goedkeuren.

Welk moment ik niet meer vergeet.

Het moment dat mij het meeste kippenvel gaf, was tijdens ons gespreksweekend. Bij onze rozenactie spraken we 3 RUIGE jongeren aan. Toen we hun een roos aanboden eventueel voor hun vriendinnetje, zei een van de 3: "Neen, voor mijn mama, want die is heel lief!"

Ook het eerste aperitiefgesprek bij uitdager Rita was even schrikken omdat net die nacht haar mama was overleden.

Ondanks is het gesprek doorgegaan omdat we ook niet goed wisten wie er ging komen. Haar man is ingesprongen voor het openstellen van de ruimte en de drankvoorziening. Gelukkig waren we met meerder uitdagers en is alles vlot verlopen ondanks de afwezigheid van de gastvrouw, die zoveel uitnodigingen had verstuurd.